

[Ebba Strange.]

trage det som en skærpelse af retstilstanden og en forringelse af retssikkerheden.

Med hensyn til varetægtsafsnittet mener jeg, at vi bør drøfte det nøje. Jeg mener ligesom hr. Kjørulff-Schmidt, at tiden må være inde til, at vi fastsætter nogle ganske bestemte tidsfrister med hensyn til varetægtsfængsling, og at vi fastsætter nogle ganske bestemte regler med hensyn til at modtage besøg. Vi ved fra kriminalforsorgens statistikker – og det ved jeg jeg ikke nåede at få sagt sidste gang – at det netop er i vore fængsler, ofte under varetægtsfængsling, at vi har den største selvmordshyppighed. Det er givet, at det er, fordi det er en helt specielt psykisk belastende sag, det at blive varetægtsfængslet, fordi det rammer hvem som helst, der bare er under mistanke, og det rammer som lyn fra en klar himmel og forhindrer én i at tilrettelægge et fravær fra familien. Derfor er det en meget alvorlig sag, som vi bør se meget nøje på i udvalget.

Jeg har ligesom fru Nathalie Lind mærket mig, at justitsministeren vil drøfte forslaget fordomsfrit; jeg håber også, at vi i denne side af salen får del i lidt af ministerens fordomsfrihed.

Hagen Hagensen (KF):

I lighed med, hvad andre ordførere har gjort, skal jeg også begynde med at henvise til de bemærkninger, jeg gjorde ved førstebehandlingen den 31. marts i år, Folketingstidende 1975–76, sp. 8078 ff.

Det nu foreliggende lovforslag ændrer på enkelte punkter nok til det bedre. Rettens adgang til at udelukke en sagfører som forsvarer i en konkret sag var jo et forhold, som vi havde stærkt fremme sidst, og for mig at se må der fremdeles være ganske særlige grunde til, at man vil udelukke en bestemt sagfører fra at varetage et forsvar. Det må være i ganske særlige tilfælde og kun i ganske særlige sager, der kan rejses spørgsmål om at begrænse forsvarergerningen. Det må meget nøje overvejes, hvor langt man vil gå på disse punkter. Jeg skal derfor ikke tage stilling til det i dag, men nøjes med at henvise til de bemærkninger, jeg gjorde sidst, og sige, at vi på det nye grundlag må drøfte forholdene.

I øvrigt vil jeg nøjes med at fremholde nogle hovedsynspunkter til drøftelse og overvejelse. Ligestillingen mellem forsvarer og anklager har jeg nævnt før, og det synes jeg der er grund til at gøre. Deres pligter er ikke af

samme karakter. Forsvareren er først og fremmest den sigtedes og den tiltaltes – oftest eneste – støtte i den periode, han skal igennem, og der er derfor grund til i så høj grad som muligt at ligestille forsvaret med det, der foregår på den anden side, fra samfundets side, hvor der gælder, at man skal rejse anklagen efter objektive kriterier.

Jeg vil også gerne sige, at man må sørge for, at forsvaret kommer med fra første begyndelse. Jeg har nævnt før og vil gentage her, at jeg finder, der er grund til i mange tilfælde, at forsvaret skal være med fra før grundlovsforhørets begyndelse, allerede ved de første afhøringer, der foretages.

Sigtedes ret til at være til stede i retten er meget væsentlig. Spørgsmålet, om døre skal være åbne eller lukkede, og spørgsmålet om referatforbud må også nøje overvejes. Hovedprincippet, retsplejeoffentligheden, må ikke tabes af sigte.

Om varetægtsfængsling skal jeg blot nøjes med at sige, at jeg har gjort en del bemærkninger om det sidst, og at det i øvrigt var ganske vægtige grunde, som blev fremført af hr. Gudme her før. Om alle disse punkter gælder det, at vi skal finde den rette balance.

Jeg ville godt lige have lov til at sige et par ord om anholdelser. Der er ikke spor tvivl om, at det er naturligt, det går over til politiet at foretage anholdelser på eget ansvar. Det giver også et større ansvar at gøre det. Jeg er også enig i, at de skal foretages på så skånsom måde som muligt. Det er en meget betydningsfuld gerning og et betydningsfuldt ansvar, politiet har her. Jeg mener undertiden, ikke mindst for tiden, at pressen, i hvert fald visse dele af pressen, gør denne opgave sværere end nødvendigt for politiet, selv om der er enkelte tilfælde, og det er der jo desværre, hvor politifolk er gået lidt ud over, hvad der var fornødent til at optræde skånsomt. Vi skylder de folk, den etat, der skal være til borgernes beskyttelse, al mulig støtte i deres arbejde. Det var vist ikke os alle sammen, der brød os om at have med det at gøre.

Sluttelig vil jeg overensstemmende med, hvad hr. Ejler Koch sagde, sige, at vi skal finde en balance mellem, hvad der tjener samfundet, og hvad der tjener borgernes frihed og retsbeskyttelse, og jeg understreger navnlig de sidste to ting. Det er helt givet, at de for mig må få en helt central placering i de drøftelser, vi nu skal ind i.